

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **T. H. Y. H.**, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. OAM-388/ZA-ZA12-HA13-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 4. 2020, č. j. 58 Az 7/2019-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujících skutečností. Žalobkyně byla v České republice odsouzena za trestnou činnost drogového charakteru k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Z výkonu trestu byla propuštěna v říjnu roku 2018. V důsledku trestné činnosti ztratila pobytové oprávnění, proto si podala v dubnu roku 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod mimo jiného uvedla, že by byla v zemi původu pro drogový trestný čin opětovně stíhána a že jí podle trestního zákonodárství Vietnamské socialistické republiky hrozí trest smrti. Správní orgán však tomuto tvrzení nepřisvědčil. V žalobě pak žalobkyně namítala, že v tomto směru žalovaný nesprávně vyhodnotil všechny okolnosti případu a že by jí měla být udělena minimálně doplňková ochrana.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že se žalovaný s uvedenou otázkou vypořádal adekvátně a že ohrožení života uváděné žalobkyní nebylo prokázáno. Poukázal přitom i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mimo jiné především na rozsudek ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 – 27, v němž tento soud řešil obdobný případ.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že není v její moci zajistit důkaz prokazující její tvrzení, má však za to, že obstarání takového důkazu je věcí žalovaného a měl by k němu přistoupit z úřední povinnosti. Stěžovatelka ví z vyprávění jiných osob, že ve Vietnamu skutečně dochází k opětovnému odsouzení pro drogové trestné činy, pro které byla tato osoba již odsouzena na území jiného státu a trest tam i vykonala. Pokud tedy soud konstatuje, že v průběhu řízení neposkytla dostatečnou podporu pro svá tvrzení, jde pouze o subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Stejně tak i správní orgán odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomenul obecné pravidlo, podle kterého se za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, v pochybnostech vždy straní žadateli a jeho žádosti se vyhová.

[5] Stěžovatelka dále uvedla, že i kdyby nebyly zjištěny jiné informace, pokud jde o důvody podle § 12 zákona o azylu, zcela jistě existují důvody podle § 14 tohoto zákona. Návrat a přesídlení občanů do Vietnamu je velice složité, tito nemají prakticky možnost důstojně se zde usadit, nezískají zaměstnání a neexistuje zde ani státní sociální systém, který by jim pomohl nelehkou situaci po návratu překlenout. Stěžovatelka přitom žije na území České republiky dlouhou dobu a je zde integrována. Dle jejího názoru je tedy zřejmé, že jsou zde důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka rovněž namítá, že nebyla nijak vyvrácena hrozba vážné újmy v podobě uložení trestu smrti či duplicitního odsouzení v zemi původu, takže i tato skutečnost by měla svědčit v její prospěch. Stěžovatelka tak uzavřela, že žalovaný při posuzování její žádosti nevycházel z řádně zjištěného stavu věci a nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, což ve výsledku způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Navrhla proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud meritorně přezkoumat napadený rozsudek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění platném v době podání kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních

pokračování

stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[9] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvedla, v čem spatřuje v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů, eventuálně v jaké otázce by bylo třeba vyložit zákon a sjednotit judikaturu krajských soudů. Takovou otázku ve věci nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Situaci obdobnou případu stěžovatelky již Nejvyšší správní soud posuzoval a vyjádřil se k ní v citovaném rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 – 27, z něhož při rozhodování věci vycházel i krajský soud. Samotný rozsudek krajského soudu přitom netrpí závažnými a na první pohled patrnými vadami, pro které by bylo nutno ho i bez námitek stěžovatelky zrušit, odůvodnění je standardní a vyjadřuje se ke všem námitkám uplatněným stěžovatelkou v žalobě. Ostatně i rozhodnutí žalovaného se otázky možného druhého postihu za drogovou trestnou činnost ve Vietnamu dosti obsírně věnuje a vypořádává všechna tvrzení stěžovatelky. V tomto směru je možno odkázat na bohaté odůvodnění rozhodnutí počínaje posledním odstavcem str. 4 a celou stranou 5 napadeného správního rozhodnutí. Sociální problémy stěžovatelky spojené s návratem do Vietnamu pak důvodem přijatelnosti kasační stížnosti z povahy věci být nemohou.

[10] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost stěžovatelky je nepřijatelná, proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. června 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu